

Klauer Masbo

Pravec, za tebe je vsega!

Tovarna bol.

Ljudstva vpra o stvari dejavnih

Arabe.

Rakca, gostilničar in trgovec z lesom

Kaucs, njegov sin,

Araba, njegov sin,

Zilauo Flori — Araba, o službi pri kmetovih, naložba v delo

Zilauova Melba.

Haplau Dolinar — Araba, o službi pri kmetovih

Nadutitof Lenik

Uitof Hecin

Uitof Filler

Petar Grienc — ^{Furorica} Mohor, } odlični slovenski kmetje
Korajnik }

Stani Toza, kmetnik in ribič,

Trinty, poučevalec dijakov študent

Treilavca

Falgar, ^{Polatice} ~~Araba~~ ^{Araba}

Jelen Marita — delavci

Kelba Trojic — ^{Prisilice} ~~Araba~~ ^{Araba}

Ministranta

Orozična.

Kmetje, kmetice, pastir, delata, otroci

Godi se o različnih tujih doletih v večji vasi
na Spodnjem Korotkem.

Pravoslavni. Na srečni stari lipi, obraj nje prepavata sloj.
 Na lipi podobna kiaroche na tase boje. Za njo žola z napisom, "Klimentul",
 Na levi (od gledalca) Ramevojera gostilna; polovica pravnje strani
 razpeta, ^{na} venecanda z miso in stoli. Na desno se vidijo ob, casti
 prozljje starih hiš. Vozdju gore, s suncem pogladičen
 Vmedlja popoldne.

Prvi prizor.

Zupanos Lepel, potem ministranta.

Lepel (stoji na blazi ob lipi, pribija goitari in neobretivo
 pod podobno Visarske manije varglas za volitve. Kadi suncu
 na postavi in vedanju, da mudniba ni iznašel. Cex neboj
 iam stopi s blazi, ogleduje z vidnim zadovoljstvom svojo delo
 priključava, goitari govori sam seli). Zupano, da bo dobro
 dobro. Če pa veter strga in odnese, tudi ne bo prevelika škoda,
 Zupano. (Gleda kladivo na blazi, si globoko odahne). Pa ni
 pravilji mi niso te volitve, sam ~~svet~~ dirindaj, sam
 suncu. Dobro vunder moralitinolet. Zupel kungumajster
 pravija gela je mizglasilno potreben. (Vzdihne). Je pa hudo, če
 je ilovek na teta tako potreben!

Zupano =
 mislivo.
 50 = 50

ministranta prihajata. Prvi, očiji zelo neborit, buegi,
 maniji tibi, loješ.
Prvi. Glej, glej, Zupanos Lepel! Hajpa delata, stric?
Lepel. Vprošam! Oči odri, pa boš videl!
Prvi. Inam odate, stric. Se prao nioho. In vidim: nebah
 papir ste menda pribili na lipo. Haj je pa pisano na njem?
Lepel. To je pamet! Ksaco nič, nadočkano. Oči odri, pravim.
Prvi. Loj jih inam in vidim. Al kaj pravi tisti list, bi rad vedel.
Lepel. Brebari! Loj bož te latinski znata, raj sta ministrantarja, ne?
Prvi. Iva, wa, ova.
Lepel. Bošiče tihlavjech menda si, ha?

Pri. Oburatite ta paddli stie.

Pepel. Pa je pa menda Lohomiboo Berkl?

Pri. Čisto prav, stie. Dobro naju poruate.

Pepel. Pa je ta, ~~boj~~ se mi zdi, boj ničem očehoi hobos Ti.

Pri. Je pač manjši in se bolj boji.

Pepel. Proji? Tojpa pa?

Pri. Tojpa ostro. Tiasih naju za piasa.

Pepel. Je zarlecovita. Klapan je nič.

Pri. Ne. Tamu se menda bolj smiliva. - A kraj je tiskav tam

Pepel. Da se bodo spet topli, bestice si pobili.

Pri. Tepli? Kdo pa?

Pepel. No, naši mošje, bi bodo vodili.

Pri. Pa se smejo? Le se mi, ako vidi se tepeni.

Pepel. Toj, to je pamet! Pa si ti je velik, da bi se smel prestopati?

Pri. Vrolo hodis. Loh je pa ~~andaz~~ za to, da jih riasih dobis.

Pri. Ne dostikrat. - A povejte pruden, stie, boj je ne papirju?

Pepel. Brezi!

Pri. Najrajši Berkl.

Pepel. No, pa ti! Se mi tabo zolis britkuljri.

Berkl (slovenje) Du, die Wähler - Hüruten.

Pepel. Prognus?

Berkl. Ne.

Pri. Hüruten je korovto.

Pepel. Slabo se menda miče vidi. Zato bo moral metenlerar Me in

Pri. Her nas tudi slovenje vidi, bo moral iti.

Pepel. Loj prattine, tojpa pamet! Slovenje tabo znaš od slova.

Pri. Se bonus že se naučidi. Se mi ne bravnice.

Pepel. To je že nebolibo boj pametud. - Tojpa, ali sribati boj znate?

Pri. Har dobro.

Pepel. Če je le reat? - Har tudi. Lojje ime Miklaus Heras har imenihio

Pri. rad sribam. Le z manu probija. (Narodi po vrhu mozgus vjega,

Pri. brati napravai manu propria).

Pri. Zoj, stric, to ste učeni!

Pepel (na pol skromno na pol samoglasno). Ne preveč. Ravno,

habet je prav. — Ali iz rekubaha des tedi? ^{ta?}

Pri. Za silo je.

Pepel. Tisto tudi meni ni ilo prav v glavo.

Pri. Laj mi, da bi morali vse znati, stric. Bi postali še purgenmapter.

Pepel. Tisto ne. To same skubi, vidim vseh dan. In zdaj šele

bodo, ko bodo te nerodne volitve.

Pri. So nerodne?

Pepel. Vse je narobe pri njih. Zuecijo se, da je ni več kosa.

Se pretopajo se.

Pri. Stric, si bi morali biti žepan. Bi bil bolj red. (Se poradno pucej)

Pepel. Ti — ti blooček bi si — ali se malo norca dela? Ne

bi hile delo — moja reba je težba.

Pri. Laj še niso volitve, stric, da bi se pretopela.

Pepel. Laj me rad. A če me jeza prime —

Pri. Proč me daj, stric. Jeza škodeje, puidizajo gozod žepnik.

Pa naju z Berthou vianil vendar za učee

Pepel. Prav. Si malo prvohladij, da jim preveč ne škoduje.

Zadiri se zvonjeuj z majhuim zvonouj, ti četit zvonu.)

Pri. Je mogocie. — A firkle zvonu, Berth, ito mormo. Kogou, stric!

Pepel. Adifa! A da bosta v celbi lepš mirma! Ukar ne vijafta

naokrog habot teliček v blenu. Na olbar glejta! In lase

žebrafta, če naj znata

Pri. Očmas je — za silo. (Se muje, odhajata).

Druugi pogov.

Vanniki prado k večernicam.

Fantje prihajajo v praznični obliki. Rad liho se ustavijo, ti ogledajojo lepel.

Pri (na pulajji). Sem že skisal, volitve bodo.

Druugi. Zaradi mene.

Tretji. Bi jih nič treba ne bilo! No spet sam premir, pepir, sovražtve.

Pri. In kaj pijate brez plače.

Druzi. Ndos japač teba žajen. Nekateri se bodo že spet prodajali za golos in pivov.

Prvi. Kaj kates! Naj plačnejšo, batari imajo. Kiplim pa, da ne gre iz njihovega žapa. Li se hje mastno pornejo.

Druzi. Že magoie. Če ne bi nado, se ne bi toliko quali za te poloune.

Druzi. Delleta prikajajo. Tuntje za neboj treusthov utihuejo, jil ozledijajo. Botani

Prvi. Glej jih, babra inucitivist! Škoraj ne popadajo nas.

Prva. Ni kraj posebnega gledati na tebi.

Prvi. No, no - se nada bi me bdej za ženina, ie bi te hotel.

Prva. Takih ^{dobim} na vseh part je pet.

Prvi. Če so ti robe tabo gibine babor jerih, rita res fast delle.

Prva. Sem fast tudi tabo.

Druzi. Vidite zveier v Breje. Plas bo. Za viao danu jez.

Druzi. Žendjico si raji kufi.

Prvi. Ali eukričov. (Le mucejejo).

Prvi. Z samim tabo mi ni. Pa vraj keso poudite v urbi, ie kaj zvate.

Prva. Proč menda se kabov tri. Vroli si bil iedro tude glave.

Prvi. Pa sem v daj tem mekheje. Kar raimo mi grejo glavo.

Prva. Vlektuolva menda se najbolj.

Druzi. Lastna hvale - soj net. Lope. (Lucejejo se in odhajajo).

Druzi. Pa nihar ne popabite zveier. Vaseli bonuo.

Prvi. Busto jil. So puste. (Odhajajo za dohleti).

Kucetini prikajata.

Prva. Težji, težji, porinufj, kojca, spet oditoe! Zolaj to spet se are namo' politii.

Druzi. Ja, ja, Nam, bar naprej in naprej bodo dedet spet tili. v bitshaus. Da imajo zborovanje, bo spet vseh danu.

Prva. Da ti odhito povem, kojca, moj je že tuk, da Drog ne zadlii! Kče me je za te politii norije, kabov za repico onati in sefati. Če pa ni vseh danu repice na miži in ne odra zabaljene, je polom, da se Drog usidli!

Drugi. O, kaj je moj prao telen. Kakor bi hoga ta koravaja
in volitve na ritle! Do si je le te politia kraparje izmiskil?

Prvi. Je taki, bi nit dela imajo. Da bile to je mala minilo!

Drugi. Prva morali je posteno pozebrati, da Bog deteam malo
pauzati da. Potrebujers. Ti moj ljubi Bog, to je kiofujje! (Otkajate).
Kmetje prihajajo.

Prvi (glada na lipo). Iha, je ne je nabito. Potrebno bi ne bilo, tako je verno.

Drugi. Zdelj narvit silno sijajno valija. Za noie glasove jim je.

Tretji. Taki je: za noie glasove. Bi nit ne bilo treba get voliteq
te bi teh Cebor ne bilo. Ti vedno regaujajo nestreknijo.

Da gre parlament get narazen. In kaj to brsta! Alaciano janni!

Prvi. Leli se potegujejajo za rooje pravice. Vrah pai hoie rooje.

Tretji. Je, je. Al lili delajo na Dimaaje zmera q q q q.

Prvi. Pri morali tudi mi Slovenci. Bi imamo se mnuij pravice.

Drugi. In jih menda nihdar imeli ne bono. - A hoga bodo
le zdelj postavitli?

Tretji. Gotov get Reifaditza.

Drugi. Fabrikant, pivovaruar! Vedus samo govorijo, bi se za
nas pavre neumiljeno malo duceni. Dosegel vraj do d'raj
ni za nos nit.

Tretji. Ja, to ne gre kar tako. Na tihem je morda maribaj dosepl.

Prvi. Mojuci menda zase.

Drugi. Vani lasto menda je podobni postavitli Profenaucaja.

Pokoj bi bil, bi rebot.

Tretji. Eh, kaptar in orgelban!

Prvi. A vendar ve, hje nas obmetatke ljudi ceod žilici in potrudil
se za nos. A govornik - vaujjejo postavitli

Tretji. Je res, ne doseje pa vendar nit. koimejti dolpjo pa to niji volje.

Prvi. Prvito ceturno to. A mislis, da bo zmera j tako ostalo?

Kaj pa, ce se bo kaj sprauantlo?

Tretji. Terebo. Pro moč imajo zdelj ovi sprohali. (Otkajajo).

Flori pikaža potaji po cesti mimo gostilne. Previdno se ozira proti gostilni. Pred liho potaji, beserazglas, popraha si hleboč, habor bi mu bilo silno vroče, skra ti ta skriva j poslednje pusti gostilni.

Auba pikaža naglo iz hiše, hote mimo Florija, habor ga ne vidi dela.

Flori. Tudi k blagoslouu, Auba?

Auba. Kes, da. K Flori, ie te oče vidijo!

Flori (veselo). Pa naj! Da vidim le jaz Tebe, Auba.

Auba, Til vendar poznat. Vi dieji bodo spet.

Flori. Pa imajo danes munda obisk? Jopote in Leboru sem videl iti k vam.

Auba. Vpisani so. K se munda že odrahaajo. Proim Te, Flori, nihar se ne nastadaj očetov keni na ljabo ne.

Flori. Se ne bom - tebi na ljabo, Auba. A da j mi rojak, prouim.

Auba (se namirno ozira). Naj Broj, raj oči, da od vrh strani pazi na nje.

Flori. Naj! Kar storiva pri belam dnem in tu pred kšarstvo Marijo, tege najuri, hoba biti nam. Naj, prouim, Auba.

Auba (naglo odne rojaka prouim, mu ga da). Tu ga imas id ne kadi, prouim, mnogo je mimo. Blagou! (Naglo odha ja Flori potaji za njo).

Tre tji prizor.

Iz gostilne pikažajo Reumer in dva gospoda.

Prvi gospod. Torej ie subnat, gospod Reumer: bogumna, a prouidno!

Reumer. Braz skabi, gospoda. Kolibot morem, bom storil.

Prvi gospod. Verjamem. Pili ste zmeraj zavecljivi. Jato vam je naše družtvo vadus zaveclalo, rado vas pohiralo.

Reumer. Hvala vam, gospodje. Sem tudi zmeraj rad storil, kar sem mogel. Keste pa, da imam v politiki vplivne nasprotiube: zupnika, kaplana, neboj knetov, upilovil pivovžmev. Tudi mladi, užitaj kacin je manihoi polvaril!

Drugi gospod (odrunepji). Ta je odžagan. Prestavljaj v nemih ozaulje.

Reumer. Da. Moreli mu ga naznaniti deželnemu kolobamer svetku.

Utrobe je zastupjal. Da bi mogli le ie kaplana odstraniti!

Prvi gospod. Poskuste to vi. Mi se v to ne bi radi mešali. In si poznate razmare boje babos mi. - Alise mu more boj posebnega očitati?

Remmer. Družnoga ne, brator de vedno in povod dela zoper Korvika bol
nas in agitira za slovensko stvar.

Dwi gospod. Lajco, temu mi bo težko priti do žirnega.

Družji gospod. Ne vrabem ilovaku je mogoče najti nek madaž,
če ga najti boiceno. V politiki pa celo ne smemo biti prerokovalni.
Proste je dobiti boje zoper njega. Kake podpise morda?

Remmer. Mogoče. A je pridobljiv.

Dwi gospod. Dobro, dobro. Tendar delajte vse previdno. Tudi pri agitaciji
najprej početi, glava. Če to ne zelaže, nastopite odločneje. Ni vas
bomo v vseni krajbo potpirali.

Družji gospod. In brator rečeno, treba ho morda tudi kaj materialnega,
denarja. Bogomus ljudi: pijane krijejo, kak groz za Jakob, drugi
bale zoldinar za to in ono potrebo. Delihor stranka zmore, vane
ho dala ali povrnila.

Remmer. Hvala. Očrebus je bo.

Dwi gospod. Torej na delo! Zmagati moramo, tako ali tako. Muhi:
znatej Korvika moramo za rabo čeno okreniti.

Remmer. Zauzete se, gospodje, kar moram bom zvaseljcu, stul.

Dwi gospod. Stojte, gospod Remmer. In mnogo upela. Heil!

Remmer. Heil und Sieg! (Zopoda odhajate. Remmer tre zamisljeno
reminca. Kar pristopi Hans bi je pisal mestnem poiaru po cestu
za pošabul za lipo).

Četrta prizor.

Die in uno.

Korv. Kaj pa so ti spet iskali pri nas? Ali so pristi met, težjat?

Remmer. Ne. Ne bilo pa bi vedno, če bi bili. Tmajo nas pa v blečial.
A drugo je, kar dela shabi tem gospodam in jih ho delalo nam: voličes hodo.

Hans. Vem. A jaz vraj ni zavadi nfil ne nameravam delati prehudih stvari.

Remmer (zmevoljcu). Svedla ti rajši letas za knili. In danar zapravljat, dars
rei, babo stoji z namu - semi dolgovil

Hans (lahkomiselus, babo vedno). Lani pa tako ustvarjcu. Vnladil
letih menda tudi vi niste bili mnogo drugacni.

Remmer. Zato me pa zdaj življeje davaj bratko taje. Glej, da ne bo še tebe!

Klaus. Morda tudi kaj, a je še raje to. Pa hočem imeti zdaj kraj od življenja.

Renner. Se vse vas bo spravil v nevarnost svojo stvarno delovno silnostjo.

Klaus. Vse se pododuje, se mi zdi.

Renner. Pododuje? Taki pa jaz le nisem bil v mladosti.

A če se, se bo tudi življenje, karzen

Klaus (melomanično). Tudi mogoc.

Renner. Ja kaj je delam, se trudim, slabim in trpinim? Jate, edini jate! A ti? Tvoja kvaleznost?

Klaus. Spet prihajate s temi očitki.

Renner. Očitki? Če ti resnico posem, da delam edini jate.

Klaus. Kaj je tudi Anba.

Renner. Ni moja. A duha, po srcu ni moja. Odpadla je.

Od mojega srca je odpadla.

Klaus. Že pač dohle.

Renner. A pravder je dohle, bi morala biti drugajne, tem bolj naverna na očetu, kaj pa ma tera nima, pa me ne mara. Peter mi jo je oštijil, kdo se, kaj ji je vaicinal o meni. Gleda me večkrat kakor rodnik obtožena. Kakor bi iskala pot o moje srce, o moje misli. Kakor bi grebla po našem skritem o meni, po nekem grehu

Klaus. Mogoc se je bje skit - kak Jakob greli.

Renner (za plašno pogleda). Kaj pravis? - Ti mi pravis to, Klaus? Ti? -

Ti si bi bil, zaradi tebe bi bil. Toj, kaj stori clovek de otrobe! Naposled pa - nekvaleznost! Vi odpadejo od cloveka kakor v jeseni zeli sad z drevoa. Jutajijo te -

Klaus. Jaz vas nisem

Renner. Z besedo morda ne. A z življenjem, z delovno silnostjo, z zapredjivostjo. Se huje je to.

Klaus (za svoja potolažiti). Kaj vam bom povedal pa teli volitval, če je res tako žalite. In da vidite, da vem bom, vam

govoru: Oni od one stranke že imajo davos zborovanje prišloho je.

Reumer (se bolj vznemirjen). Da so že začeli? Tako se nam lahko
nas vse brati. Mladencem so pri njih, podjetni so.

Kaus. To so. Bižnati jim moramo.

Reumer. Kaus, zberi naše. Bojajte se tja, nikč naj ne ~~otane~~ ~~otana~~.
Kodi nora je sem - z ni bumer se mi ne želi davos govoriti.
Mi se boš videl, da bi kazalo - da bi bilo potrebno ~~o~~ razbižate
jim šod.

Kaus. Mi presedi jo najprej okusu to. Če želite, bom pokazal.
Da vidite, da nisem tako nevaležer in vas reed imam.

Reumer. O Kaus, potreben sem tebe, potreben... Tudi je življenje.

Kaus. Pa sedijo, oie. (Odkaja, bazarstvo vas. Če ste neboj ~~z~~
zamišljeno in začrtano za njuni potem priari v taja v list).

Kti puzor.

Že vasi se zdeli znanjeje z vseni zvonovi, h večericiam
z voni.

Že rde pribejajo nadučitelj Lemih, boflan Dolinar, učitelj
Meim in Ziller.

Boflan. Gospodje, želel bi le, da bi inudi se vai talih bofancu,
okupno, o bogane miru, in bi bil z namu tudi hi, Rudolf.

Če more biti tako, da greš, pač mora. Mi začetniki slišal
sme oni babar stičke pod nebom: davos tujaj, jutri taw,
prijazni ali neprivjazni vetrovi nas mečejo sem in tja.

In na našem kuberu Horoškame je že tako, da se ponovo
učitelj ne sme pokazati Slovaca. Toda zaradi tega se ne

bomo obvezali, kajne Rudolf? Lno premladi, čprav je
naš narod na ti zemlji najstarejši.

Meim. Gotovo, nič se nam je noče umrati.

Boflan. Gospod župnik je škofaustkim naukom rad kratek -
~~može~~ moder mož! Morame hiteti, da bomo imel letanije.

Klaupen se, gospod nadučitelj. Vidva, Rudolf, se večer, tako
že vidiva. Mi pa, gospod Ziller, bi stopjste vdaaj na Rudolfovo
mesto, bomo, upam, delovali v lepi shupnosti (Ziller se nemo pokazati). Zbogom, gospodje.

Nadučitelj. Zbogom, gospod baplan. Ne pozabite, prosim, da me
hitri zadužo uro nadomestujete.

Haplajn. Ne boim. Če bi pa bilo kako spravedlje, že pravovaruo
naznamim. Zbogom. (Odloja).

Zilke. Auch ich muss gehen. Empfehlung des Herran. (Nadučitelj
me prijazno poziva).

Matin (pre obžalovaje zaupim). V rožu je doma, pa ne mara
spregovoriti slovenske besede. Pa naj uči slovenske otroke.

Nadučitelj. Se ravna pač po navodilih višjih. Ne namerava
plavati proti tohu, babot šuščate vi.

Meim. Ali gospod nadučitelj, delam sendar samo, kar mi
velovata pamet in srce.

Nadučitelj. Žal, vsledili ste ne sme preveč govoriti, pri
nas učiteljih vaj ne blesčati moramo le bolj pameti

Meim. Taj, je slovenskimu molibi govorim slovenski, to sendar
ni preči pameti, ne more biti greh. Nemohil otrok, ki slovenski
razumeli ne bi, or razpredu ni. Če bi bilo, bi govoril vsjini
naučiti. ~~Pa~~ Polibo pedagog pač sem. In toliko pravčnosti
do otrok, bi ne morep za to, da so Slovenci ali Skenci, tudi imam.

Nadučitelj. Ravnati se moramo pač po višnem uairtu.

Ta pazna slovensčino samo - pravem razpredu, za začetni pouk.

Meim. Saj učim tudi naučiti naravno. Oie vidim, da več
dosejam, abo govorim z učenca v materinem jeziki in
jim vse po domače povem in razložim, mi sendar
pamet pravi, da pravilno delam in vaj, tako delam.

Nadučitelj. Saj so bili nepehi dobri, to je priznal sam gospod
nadzornik. In sendar vam je to shodovalo. Inj sem vas
zagovarjal, bolibo sam mogel.

Meim. Vem, gospod nadučitelj, in sem sam hvaležen.

Nadučitelj. Je in prijateljstva do vsakega očeta sam želim vse
najbolje. Zato vas net opozarjam.

Meim. Hvala, gospod nadučitelj. A zdaj tako ne bom mogel dregace,
kabar da sem naučiti - v namihem knapi. Tavaljeto

no, to naredili z menoj!

Koroška Gal

71

Nadučitelj. Nonda to le za nebrajarsa in se kmalu vmet.

Micin. Če ne, pojdem na Stajersko ali Kranjsko.

Nadučitelj. Ne, mladici prijatelj, tega vam ne bi svetoval.

Pobesnite na Goroskem. Saj veste, tudi jaz sem iz slovenske knjižnice hiše na Lulji. In davi se v politične bojemije ne vmešavam, žalim natemnu ljudstva dobro. Tudi dobre učitelj, bi ljudstvo ljubijo, z ljudstvom učijo. Se previdnost bi vam priporočil. Proti Dravi, vam svet pravim, ne moremo plavati, premoča je, naravnost toh vas odnese.

Micin. Obupno je vse to pri vas.

Nadučitelj. In glejte, tudi očetu s tem skodrijete. Je se vedno na eno razrednici, v odvečni vasi. Nabravite, se prav zdej poteguje za boljše mesto.

Micin. Huru. In bi me silno bledo, če bi naredi mevo tpele. A glejte, gospod nadučitelj, semico vam povam: prav to, ber sem učitel in videl - saj tožil oče ni - da je oče tpele živico, ber je bil Slovane, je vnevalo v meui le veijo ljubereu do slovenskega. Knivica boli in - odloja.

Nadučitelj. Gospod Slovane, potujem to vaše prepričanje, Nabr mi je žal očetu, saj wa ni prijatelj iz toskih let. Želim vam le - tako mladici ste se - da vas višje naravnostne sile ne bi učiti Slovane, nonda tole, to je moribetorega. Žal bi mi vas bilo.

Micin. Hvala vam, gospod nadučitelj.

Nadučitelj. Če grete zdej najraj domov, pozdravite mi očetu. In hvala vam za vas trud na tedajnji soli. Na novem mestu in za vro prihodnost pa vam želim vro srečo. (Nee stiba vob), Bogom!

Micin. Hvala vam, gospod nadučitelj, za vro nebloujnost in podporo. Vseel sem, da sem imel vas za proega preudarnika. Bogom! (Ostaja)

Naducitelj: itoj je na mostu, pa za obojajini. Iz gošilca
nazlo prihoja Reumer.

Reumer: Preveda, prouim, gogot naducitelj.

Naducitelj: Prouim, gogot Reumer.

Reumer: Volitve bom imeli, labor sam gotovo že znan.

Naducitelj: Keri. In — ?

Reumer: Vase pomoči bi potrebovali.

Naducitelj: Kako vam naj jaz pomagam? Volit bom že
moral iti, nica pa veste, da se spolehito ne pečam.
Star moč sem, mima si želim.

Reumer: Gogot naducitelj, ne uamiravam vas zapletati
v hube boje, da si drugot uciteljstvo hreplo z nami sodeluje.

Naducitelj: Drugot je drugot, vsaki po svoji

Reumer: Dekli ste, da si volite miam. Vi ga zelimo. A bto
dela najhujši nemir?

Naducitelj: Saj je pri nas primerovna miamo.

Reumer: Mito bi, če bi ne bilo dvel petelinikov: ucitelj kerim —

Naducitelj: To oboja: Pustite ga iti v miam.

Reumer: Dobro, da gre. Zdej bi bil se boslan. Ta hudi najloj
lega. Zdej, pri volitvah, jih bo se bolj.

Naducitelj: Dabo pa murevete to zabavit? In kaj
iste pravice labor drugo, prast drugajpa je.

Reumer: Vračkar bi naj ostal!

Naducitelj: Preveda, proue besede. Isto pravico bi mel
reči hdo vam: "V svoji gošilni ostanite!" In da dela
za slovensko stvar — je pa Slovenec. Kdo murevete to zabavit?

Reumer: A bo vendar vranota, če bi peav naša obina, bi jo
nicar poud upostavaji, dela ne bi strauhi melo glasov.

Naducitelj: Volitve se bodo ohočili pa za boljega kandidata.

Reumer: Dobro veste, gogot naducitelj, labor melo samostalno so voliti.

Šeste pa agitatorjuni. Nlos jim dua boje govoriti, jilima. In koba Kossiba 73
govori dehorvime, bač pliv ima, tudi veste.

Naducitelj. A pri tem jaz vendar nič ne morem.

Reumer. Vločiti nameravamo pri strojstven protest proti
boflamu, fakturali bono, naj ga preestavijo.

Naducitelj. Tavo? Ne vem, če bo to pravilno.

Reumer. Pravilno ali ne. Gre za našo stranko in našo stvar.

Naducitelj. Tvoj pa mislite navesti zoper boflama? Ali slabega
se mi ne more očitati, kolikor jaz vem.

Reumer. Pred vem to, da dela v fari nemir.

Naducitelj. Izvan ceakve je dovoljauo pa tudi njemu bi jaz
rodil. Vsebrvi ga nisem skial govoriti v politiki.

Reumer. Vem. Je preveč prebrisan. Pa ikoduje zunanji temu vci,
Torej bi zoprot naducitelj podpreli našo stvar in podpisali?

Naducitelj. Ne.

Reumer (zaciudau; nebrsko pomolci) Pres ne?

Naducitelj. Ne. Steu xene marsum umarati.

Reumer. Umaranost se vam zdi to? Pa je le ptkda. Kot nistof
bi vendar morali vvesto stati z nami.

Naducitelj. Tavo jaz te zadeve ne gledam. Ne delam proti vam
in ne bom. A v tolo politike in umazanije ne pustim.

Reumer. Torej se vam politika zdi umazanija?

Naducitelj. Ne tudim. Dalec proti pa dostikrat ni.

Reumer. Torej ne? Zadruga beseda?

Naducitelj. Zadruga. A brez zamere, zoprot Reumer (le drone proti zdi).

Reumer. Kaj pa, če vam bo tega se žel, zoprot naducitelj?

Naducitelj (se na tol ozre). Kar delam po vesti, tega mi ne bo
nikoli žal. (Polhoji).

Reumer (stoji potrt, stvni za vedlojajim; sam zase). Da - povesti - pa bi
ne trebalo ničere obhalovati. (Pbloni glass; odaja potati
kator s težim bremenom obložen, v postilno).

Vrnili se vračajo od scienu, a samo ženske in otroci. Noči so odšli na zborovanje. Tri hrustice, najbrzi dve in še ena.

Prva hrustica. Ali si jih videla, koga? So že začeli — vri ro letati v bistokaus. Škod pravijo, da je.

Druga hrustica. Ti moj ljubi Zvoličar, zveter pa bodo puki spod tabo narajeni domov, da se sam Bog usmili. Zdej bomo spet imele vice, ob teh politič hrouedipah.

Trea hrustica. Če se le ne bodo spet hje stegli, broga pobili. Saj pravim, od politike in oditer imajo profit samo dolhtarji, zdravniški in advobatr. Ne je ne, me reue!

Tratta hrustice. Ne, me je ne, žane res ne. (Proti poldbi na lepi). Kianška mati bože, ti nam pomagaj! (Odhajajo).

Trihajata v živahnem pozovu Ouba in Jilauova ketta.

Uuba. Ho pa vendar nitavar zagrabil ni! Tabo mireu in spodbau faut! Pa ga ban prestavijo!

Ouba. Slovauški je uel, a slovauškimi otrobi slovauški govoril.

In raj sei, brabo velik greh je to!

Netba (jezus). Ne vam, če se je hje na svetu gode tabe neumnosti, da ljudje v lahnem jeziku govoriti ne smejo, ne se ga učiti. Prine me bdaž taba jeza, da si pomagati ne moreu. Saj delajo z namu gija brabro s svitiji. Zdej vrtjejo naddižega človeka od tot, med trde kenuu. Jre, in Brogy ee drugot namu porabil ne bo.

Ouba. Ne, Netba, tega nitpai ni treba bati. Tel pa kuddfiri.

Netba. Kem. A ilouch vidi prou faj le strahove, tabo so nar je preplaidi.

Ouba (kudomnuinaq da bi ja razvedrila). Dorebus zaljubeni; kaj ne, ketta?

Netba. Le žali se! Pa se fudi tabi ne opdi mnogo bože, tudi topi.

Ouba (žalostna). Slabio, Netba, slabie. Tabi Duedolfa vrazj nidei domacil ne brani. A meni — raj sei, oie Florija violati ne morejo.

Netba. Haj ga le tabo sovarijo? Tel faut, babo je!

Ouba. Je pai Slovaucc.

Ketka. O meni se zoti veudar čudno, da bi ga rano dalo tako
mrtvili. In tudi mene ne marajo babr brata ne. Sovajili so
je najhujega nesrečnega očeta, kveda - vdaaj vas lahko vral žuni,
čije - oče v ženi, morilec.

Duba (ljubeč). Vsi, ketka, da jaz ne. Ne tebe, ne Florija, ne očeta. Mučili,
si vas pozna.

Ketka. Hvala ti, Duba. Laj to je še edina tolarja, da veudar
murogi, in najpostavjari, z namu le muntrojari.

Duba. Tudi vadujite. - O vdaaj moram vas hitati. Zbogom,
ketka. In nit ne balej - Rudolf se bi že varil.

Ketka. Proje. Kaj mora bah ilovcl le toliko trpsti, ducqipe
so rano vasele.

Duba. Naj se! Mi jih ne zavidaaj, ketka. Kveda nit ti najpreinajri.
Zbogom! (Dolhaja proti rohlju).

Ketka. Zbogom, Duba. (Dolhaja v vas).

Prvi prizor.

Oče in hči.

Ho hoče Duba o hči, stopi iz nje Remer.

Remer (ostro). Spet sta bili skupaj, o tisti ketko. Pa vsi, da je ne maram.

Duba. Najpostavjari dalle v vas je, zato moja prijateljica.
Če bi bila slaba, bi ne bila.

Remer. Nita si prijateljica, ker je tako postena, babr pravici.
Kar je sestra, tistega bi se nua to teli shovina, zato ni prijateljica.

Duba (namozavestno). In č? Je tudi posten fant.
Remer (poslušljivo). Posten in posteneqa očeta!

Duba. Oče, ne nohuje se iz tujk ucerie.

Remer. In prejri se pogovarjale z vjini tam pod lipo. Lani
vaju dobro videl

Duba. Mi za to, oče. Glabeqa niva nič govonila.

Remer (jezus). O č vsi, da tega ne maram. Japornu ni:
imela ga ne bi niholi!

Duba. Kebab bo poci božji volja.

Remer. Ne! Kebab bo moja volja.

Duba. Oče, ne prepričite se! A to vam povem; Florija ali nobenega!
Pavle. Se ne taha mogouo proti očetu! Četito zavoved bož
slabo poznaš.

Duba. Poznam. Pa ni samo vas oboje, tudi va stari selja.

Pavle. Glej jo, lastnemu očetu pridiga, ta prevzetnost
mlada. Je bo že se minulo! - Ma domu pravi! Če bi kdo
povprašal po meni, vsemu se tele zvečer, (Duba ja
v rmeni ot vasi proti. Duba stoji neba j čara s sloupen
glavo, potam pošari v hvo).

Deveti prizor.

Proti bonem pogovora med očetom in hčarb so
zarli iz ovdja petje fantov:

Vi smo je fantje od trave doma,
slovenske krvi in slovensk'ga srca,
in vral naj propede, kdor narod taji,
že zaudja ne bo pila njegove krvi.

Iz vasi pošari prihaja Petar Lincic. Brezj zannemarjen
oblebi, neholibo onivl, a se lepoga, inteligentnega človeka.
Pod lipo postoji, bare bopah odmajava z glavo. Biani stopa
proti gostilni in na verando, po kilem si poje s fanti.

Petar (sede, je neba j čara iz v-ranok na gore, nasloni glavo
v roko, razmišlja. Čez neba j čara se ogleda, habot bi se bil
sloudil iz sanj, vstane, stopi k domu, zakliče v roko). Duba! (Gled sede).

Duba (prihiti tele čez neba j trenutkov). Vi ste, stric? Opravitke,
prosim, sem pravkar prišla iz cerkve in se preoblačile.

Petar (melho). Nam se ti ni treba opravičevati, Duba, to vas.
In da si bila v cerkvi, ja več, habot strici goste, bi niti žepu ni.

Duba. Ne veste nič pili, stric?

Petar. Ne.

Duba. Vasli vne to.

Petar. Veseli, ker mi dobro hočeš, Ne, ne bom. Utrijem sem domes

in stožen babri naš jezero tam za gorom ob belam
mehkum jerskem drevu. (Pustiti razmišlje). In
Korita bol, 17

žalosti sem marokidaj pil, pravi pil, danes ne bi rad.
Prišel sem, ker je vse ne zborovanju pri Hobalje in
ker sem ometa videl iz polje odhajati.

Auba. Da, malo poprej so odšli.

Petar. In ker sem žalosten, sem prišel.

Auba. O strie, kaj misl ~~ta~~ menda ni žalostni.

Petar. Kam, Auba, kaj tebe teži. O bodi mirna in upaj - dele
boš Florija.

Auba. A kaj veste, si...

Petar. Kljub ojetu in rje govornu ofone. A vse mora dozoreti,
tudi sreča, čeprav zori počasneje kakor rjuna manj lega
in manj razvelava tolestra - nesreča.

Auba (zavpne). Stri, tudi vi ste obušili o življeno menda
vsi te babri one. A kaj mi ne marate niboli vraga povedati
o nbi? Tako zapiti ste, tako skričnostni. Le bar sem
kdaj ujela iz pogovorov ljudi. Ne izprašujem jih pa
ne rada. Tudi Proq ve, če vedo in povedo pravo.

Petar (zamišljeno) Da, da - Proq ve.

Auba. Čestim pa, da trpite. Konda bi vam bila laže, če bi se
bomac zapeli. Ali jaz ne bi bila vredna?

Petar jo feda molče, kakor bi se se bojeval sam s seboj; potem
se varne proti goram, kakor bi misli zbiral.

Auba (po daljšem molbu). Kdite, stri? Mi ne zavpate? Ali
sem vas žalila?

Petar. Ne, ne, Auba. A volja pač tudi o tem, vse mora dozoreti.
In voli se mi, da to kaj dozoreva in prihaja čas, bo ti smenu
vse zavpate. Konda celo moram.

Anta (vesela prisede nekoliko bliže; zampno), Prosim, stric,

Kvarelna vam bom za vaše zampnje. Pili ste mi vedno tako dobri, tako srebrni zame. Kako rada bi tudi jaz nam kaj ljubeza storila, pomagal vam nositi vaše težave. No, da bi shupno laže.

Peter, Ne vem, če laže. No, oie boš tudi ti še več tpfela.

Anta, Kako? Ali je kaj tako hudega? Tudi zame?

Peter, Prilpnega malo. Le prej ali slej morat tako zvedeti. — To vai, da sem v mladik letih oitel v tujino in za vreio. (Umolkne, se zapleđa spt v dolpavo).

Anta, Za vreio? Mladost je menda vedno ne poti za ujo. — O, vi stric, ali ste jo nosili?

Peter (brivno), V tujini, k! Doma sem jo bil prestil.

Anta, Doma?

Peter, Da — ljubljens dellico.

Anta, Torej ste tudi shupili to vreio in gorje?

Peter, Kakos munda vrhdo v mladosti. Proe ljubermi sem — tako je lep in sladak! Lep in sladak celo ob vsem nemiru in trpfjenju. Le tako brivno in žalostno se mnogo iz vpleja prebrudi! (Le nasloni s bonolci ob mizo, zaprele obrez v ellau, molci).

Anta (ga neboj časa molie operuje; in kakor ne bi upala spratati o ljubermi, lozimo vpraša), Pa ste bili radi v tujini, stric?

Peter (se potani prebuja), Rad? (Le zapleđa spt na gore). Karbo mare

biti hda hje rad, če je pa sree dougot? (Zirakneje polazoma vneseno). Kako rad, če si ušival leta in leta lepoto naše domovine? Po glej te gore, Anta, kako mozično stoje. Kakor bi nas nameravale varovati, ber vedo, da smo ogrozeni. Kakor bi in silne svoje moči hotele oliti neboj moči tudi v naša srea, naj ne blenemo, naj ne dupamo. Pravi me je vedrat, da sem tako dolboten pred njimi.

Quba. Stric, ni vam treba bli. Kolie in krepko ore prunasate.

Petar. In popelj, Quba, babo žare v ^{zlatu} ~~moje~~ zohajpiciga soua. Če je gledal
"Lovek to lepoto, hjenajk veje?"

Quba (zobožno, tudi vna popravnica v krasno gor in ocira). Da, da -
vraj to lepoto imauo, če je drugega ne.

Petar. Videl sem morje, ^{videl} in njegovi mirni lepoti, bo ga souce Tabo
bože in žlati; videl ga v njegovi divji krasoti, bo po vihanjih
razpličano beči babo tisoce barvik zveri, in se valovi doigajo
babo uporno rdispau valitani proti volu - a sem ob tem
bolno krepud sem na nate malo, stvito klopinjbo jaxro, hja
sem nebdaj pacl.

Quba. Stric, morje bi se jaz tudi silno kada vidde.

Petar. Ga je boi bedaj. Če ne, soula boi labo tudi broj tega. Le
de v domovini! (Polno). Od domovina, ne zabis je babo ne pve ljubezni.

Quba. Lepo je to, stric, da v tujni domovine, uoñil preprostiñ
krajev, nite pogabili.

Petar. Ne! Lepoto uoñil krajev sem uoñil vedno v nua, krasavije
po ti lepoti.

Quba. Pa ste vendar otali precej dolgo v tujni?

Petar. Ostal. A tudi iz ljubezni, iz ^{señ} ~~ducega~~ ljubezni. Glej, obo
7 izvoljubo sva bila bolj nromasna. Le suo bogastvo nava
je dal broj, bi v rakanu uobaj da: lepoto dehlata, in tudi o
meni so govorili, da niseu bil napalen. Dragou dar
je lepota, žlati je dehle; a tudi nevaru dar, unajnu
v roreco in preblatvor.

Quba (žalostno). Vem,

Petar. A meni to bogastvo ni bilo dovolj; darinu je veñnat govorila:
"Živele bova tudi tabo. Mlado sva, zdrava, pridne bova delala."
Brojat sem hotel postati tudi v gremouenju. Preklati žlati!
meni je bilo v popubo. Šel sem v svet, da bi si ga pridobil, pa sem
vse - izgubil.

Anna. Kako vam ta? — ?

Noviška bol

20

Petar molji, nashačija glavo v dlavi.

Anna, stric, nibar ne žalejte! In mi ne marate vraga zapustiti?
Lazje vam bo. Poveste, boja ste pogubili?

Petar. Njo, za katero sem živel in delal.

Anna. Vi ubogi!

Petar. Prijatelj sem zapustil doma, hi sem me mnogo zapustil.
Ta je posredoval pisma med nama. Pa je moja pridrževal,
dehletu govoril lažnivo o meni, meni lažnivo pisal, njeva
pisma potvarjal. In bo sem se vrnil — (Uklo vstane, stiska peti).

Anna (napeto). In bo ste se vrnil, stric — ?

Petar. Je bila ona — njegova žena.

Anna (tudi vstane; prestrašena, v nemirnem pričakovanju).

Ali moqre? A kdo — ?

Petar (ji pogleda naravnost v oči). Da — tvoj oče in tvoje mati.

Anna. Zares, kaj ji! (Se ogreudi na stol, ri zakrije oči).

Petar. Ukral mi jo je, prevaril njo in mene in — sebe.

Ker sreče ni bilo. — O, da bi bilo! Človeško srce samo nos
mora, hahos nekateri mislijo! Pa ni — ni!

Anna (stoka). Toj, vedno sem nekaj slutila — oče se var bojijo.

Petar. Ne govori va o tem! O tvoji materi ti naj čie povem:

umela je od žalosti in tožnje ob nos ne prenežnem mozi
bi me je pa bila zvesta do smrti. Pred matjo mi je se narokala
in me pričila, naj jaz shabim rde in za brata, da se ne
potvarita in ne pogubita v ozračje, v katerem bosta živila.

Brat se mi je pomuznil, držal se je očeta, in oče je držal
njega in ga ogopal po svoje. Hahos, vci. Ti si stala ob meni.

Kar sem mogel, sem storil.

Anna. Hvala vam, stric, kaj ste mi bili hahos oče.

Petar. Najlepše plačilo žance je, da si ostalo dobro. To očaj sem
storil rajni. Da bi ti le bilo žiožerje srečnejše hahos njeno.

Amba (muj božja roba, na miži pivojstje). A vaa, stric! Kiplogi!

Peter (molii nebač čata, strui net o dašaco). Naše žiojense,

Amba? Od putra do očera - sanja sen.

Amba. Stric!

Peter. Kratek sen.

Amba (muj vedro božja roba). Stric!

Peter. Luozim težek sen.

Amba. Stric!

Peter. Nemotom grad sen.

Amba (bolno). O stric!

Peter. Telo meui. Pa tem v mladosti sanjatel tako lepo.

A vdač - zapito, izguljeno žiojense - izguljeno! (Nadlomi glavo ^{na} mižo, tilo, bolno pažnja).

Amba (muj gladi laste, ž drugo roba, si boiče robe). Ne, ne - stric,

draži stric! Je zaradi mene ni izguljeno. Die ste mi bili angel varuh. Proč ve, kaha bi bila brez vas... Stric - draži stric.

Je gradja se različni petje fantov: "Oj hitra očitava..." Pažnja brena se puzje desetih pivovos.

Horstem pihajeta iz vori Helin in Metka. Tho se pihajata. gubilni, se sleči njem pognost.

Ucin. Glej, mlada tvo in žiojense je pred nama.

Metka. Tho bi le bilo mečino! Tako se bojim.

Ucin. Propis, Metka? Pa si bila vendar vedno moine doblica.

Metka. O do teh razmerah ilavch je čisto obupa.

Ucin (postopi, se obone čisto k nji). O Metka, draga, dve mladi, zvesti

si vici vse pravega ta. Lavo zveste mi ostani. pa naj pridjo se

Metka (muj pre vna mečino v oči). Zveste, Rudolf, do groba zvesta!

Amba je mstekem ostala, se pihajata čisto na rob varande. Tho sledi vrtje Ucin, si zabrije oči, oblomi glavo bobos v bali, da ni tudi ona tako zavarnava se žiojense. Vrtal je tudi Peter. Itoji, nametne, gloda vrcina mlada ilovcha, obrag na omu jenui, pihajata se rable nasredne, nam acionch vrci teh mladil etc.

Araba je motljivi ostala, se približala čisto na rob varavote.

Ho dlisi radnje besede, si zakrije oči, srbni glavni bobot
v silni loli, da ni tudi ona tako zavarovana da življenja.

Araba tudi ostane, stoji na mestu, gleda srečna mlada človeka.

Obraz se mu jasni, poskimava, se rahlo nasmehek, sam
srečen ob sreči tak mladik sre.

Koroška list

22

Prosišče babo v pravnem dejanju.

Na dan volitev.

Prvi prizor.

Ola lipo postojna bratba lestvica; deček in debllica jo držata.

Vaija debllica, kakih dvanašt let, stoji na lestvici, semja Viantho karigo.

Debllica (na lestvici popravja in ogleduje svoje delo). Blizdaj bo?

Deček (spodaj). Malo bolj na desno in poravnaj brame.

Debllica (na lestvici). Pa bruce. Le dobro držita!

Deček (namozgavljivo). Drživa, da naju se lahko zaneseta. Le dobro naredi!

Pa sestrič vasi se pripori: spredaj precej zanamarjen, a krepak deček, za njim dva druga in debllica.

Deček (spodaj, se med bepmoriva, jerno kriči). Brinditarji! Brinditarji!

Sam vas bodi, da z brinditarji držite.

Deček (za njim). Tole vam! Nikolaz ne das miru, haa zmerom protopal se bi. In Toucho si tepel.

Prvi deček. Prija, tebe! Ni tvoja ustra.

Dругi deček. Pa je majhna, brame te bodi, da se take lotis.

Prvi deček prihiti med tem do lise, se paloti proti lestvici in jo poturo, da debllica bramej ne o pravnu čaru šviti v uje.

Debllica. Kaj pa niso ti naredili, da se baletavasi tudi o vas?

Prvi deček. Ste tudi brinditarji. Tabe se smemo.

Iz gostilne je mestem stopil hmet, stoji na pragu glade prizor.

Hmet (zaklic v gostilno). Stricker, to je pa tvoja pol.

Stricker (plave iz gostilne; tudi precej zanamarjen babo sin). Kaj pa je los?

Prvi deček. Ota, net ne hočejs.

Dругi deček. Le on ne da miru. Zmeraj nas zmerja in Toucho je tepel.

Pri miru nas naj pust!

Stricker. Ja, ja — take delajo pavski, otvri z ucinimi, delavskimi.

Hmet. Daj si potuko neopimni? Daj si bi ga za ustra.

Stricker. Pavsi držite tuceta s pavsi. Zmeraj stara pavem.

Umet. Ne gre za to. Hotel sem samopreji, da se o trije polje bliu
nalo dobroga. Oic si pa ti, imej ga, babo pai ti kova. (Bolhaja vas).
Fricker/Kerman, hvar noster pridji, da se mi obkripi. Ibradati
moras, ti sintij, pa te se morajo. (Z dečkom v gostilno).

Druzi prijor.

Vollii pilajajo. Metati grede naravando, drugi potoji prel gostilno.

Uhor (star, zeman). Res ne razumem, kako bi se naj
prijavili in moravili. Vsi imamo prouto dovol, na tem
losem božjem svetu in bi lahko v miru živeli. Le dati in
pustiti je treba vsakemu, hvar mi je bog dal, pa bo mir med nami.

Kopajnik (tudi star). Tudi jaz bi tako žinjal.

Krietz (bahik osem in dvajset let; mestno a zamenjavo obličin;
vidi se mi, da je že obilno pil; govori mogočno in afektirano). Karot
ima pai polje bol. V nas je pa se levja.

Booden (obrog hoteval; kely ran). Monja veš lejabove.

Kopajnik. Ne, droje zverine pa nimam. Luno mirni pavir.

Krietz. Za mir bi hilitu tudi mi. Če bi ga le drugi hotele.

Uhor. Kpa Koga pa mislite?

Krietz. Tiste, ki si z njimi dogite - te žive

Kopajnik. Gospod Krietz mislite menda župnika in kaplana?

Krietz. Prav ta dva in njuna pristati.

Kopajnik. Ta da delata tak nemir? Ne vem, babo.

Krietz. Zmeraj snueta babo nove ilovne ^{stranke}, Golus snueta,
poropilnica.

Uhor. Kaj ~~in~~ smo sudear on Louveni.

Krietz. Na Thovothaus pil menda ne bo več dolgo.

Booden. Nov evangelij!

Krietz. Ki pa dardi prav tako babo župnikar in kaplanar.

Uhor. Ne vem, gospod Krietz, če sudear ni hrio.

Kopajnik. Tako bise pa o wargelji ne muelo govoriti, Finjam.

Manner je stopil med tem na stopnice in je radrji del popovne kralj.

Kaj se pravebate, moške? Pravi stopite, danes plačam vas!

Pravi. Pa pojdivno! (Gleda na uravilo. Na cesti ostanele kotar in Hopajnik).

Kotar. Kdaj, gospod Danmer. A tako jaz ne mislim. Ničel sem
I možni, kakor smo se med seboj dobili. A če greva o gotilno,
plačam tisto malo, kar spijem, sam.

Hopajnik. Tudi jaz se tega drovin. Te lepše.

Danmer. Če sta tako možina, vaju iliti morda ne moreva.

Delaver (jazar) (je pravej opit). Kaj, če da gospod Danmer
Zestonj, ga vedlar ne bova žalila?

Kotar. Žaliti ne namerava nihče. A da mi ne bi mogel kdo
vite ti, da sem za njegova pil, volil pa me živim.

Danmer. Torej ne bova žnami? Ničel sem, da smu si prijatelj.

Kotar. Najbolj, je mo risti.

Krievty. Pa bova propadli? varim kandidatom.

Kotar. Neopie. Ne zmagaj vedno pravica in portarost. A kje
Tuna ostane pravica - pravica

Krievty. Besede - besede - besede - pravi anglesti: šlopi, A ga meata
ne bova poznali?

Kotar. Ne, ne poznava.

Hopajnik. Ničel štote kotar. Politura beseda je tudi tako dobra,
intudi ne poznava kistega šira ali kako se je pite.

Krievty. Kaka - ta je ta dobra!

Kotar. Najbolj bo, če greva, Hopajnik. Kaj bi se to pravebali!

Danmer. Torej nes ne marata k meni?

Hopajnik. Brez zamore, gospod Danmer, danes ne, Kdaj dražilec je.
Zbogom, moške!

Kotar. Dobro, pojdivno. Zbogom vami! (Obrnjeta v vas).

Danmer. Škoda, da so stari ljudje tako roveglavi.

Krievty. Še mimi drovita, živita pač se v prajnjih časih.
A ti unikajo. Prihajajo, novi, lepši.

Povoden. Ne vem, če nisi kriv praveh.

Kriutz. Ti me je imear za takega, ker si jaz ožil. Obzalejsem.

Povoden. Hvale, & ni treba. Vrah po svoje.

Kriutz. Pa po pameti.

Povoden. Ne vem, kje je je ve.

Reumer. Torej, močje, le posedite! Kio bo taboj tuboj. ~~Reumer~~ ^{Reumer} Maks
kovej jim med tam ti kraj, jaz imam je notri graevke.

Kriutz. Dobro. Kar posedite, močje. (Auba in ~~je druzga~~ ^{Pretra} primariata pipais).

Povoden. Auba, manj pa tehtičko vina.

Auba. Dobro. Taboj.

Kriutz. Ne maraš z namu?

Povoden. Toj pravim: vrah po svoje.

Kriutz. & ne proti namu!

Povoden. Če svoje pijem, se nisem proti nikomu.

Auba prinese vino.

Kriutz (se moznino postavi, zakrili z roko). Torej, močje, pravim vda;
pobuk! Glejte, pajtel je velik in važan kremenek za nos. O urodi
Koroške dežele se bo ostialo.

Povoden. Pa munda vendar ne grozi Turak?

Kriutz. Turak nes ne, a nevarnost ni naujta. Vpo kotiejs pri
nos postopati, se dse danje na glavo postaviti. — Koži, volli!
Vzgodovini bannus, babo so dirji Aunti iz Kartage v Afriki
pribumeli iz alfe v Italijo in se valili proti Rimu. Torej, so se
v Rimu zastiali preplačani in obupni blici: Hannibal aute
postoj — po naie: Hannibal, kandi voplovadja, naš smrti sovražnik,
je pred vrati našga mesta — nevarnost najvejša, zdramite se,
Rimlpant! Tabi bi morali blicati vda; mi.

Povoden. Toj, se bjiča nevarnost babo turiba!

Kriutz. Mi se ni treba siliti, Povoden. Star je silno pema in
navarna, pravotaru treba sovražnika oditi. Tadar je je v blič,

Kadar je oblastno za misjo sedi, se lahko raje kalbo. Kerotika bol 27
vsejine razpaucem.

Povodan. To mi ni čisto jasno. Kdo je sovražnik? V kako kito
nili? Je bahi miri? Kake ljudstvo živi vendar ne vopi
zemlji, nikamor ne niti v tvoj porast. Skromno živi ne
vopi quedi, včasno, če ima mir, Kje pa najdete
miernejše ljudstvo, kakor so Torovi?

Kriivtz. Ne večem, naši domačini. A prihajajo s Štajerskega,
s Kraupfhega. Kujebajo, vne kotejo preovcii.

Povodan. Kaj na primer? Mi ni znano.

Kriivtz. Meniščino iz šol.

Delavec Jagar. Protestiram! Da moji otroci niti v Colover
služijo ne bi mogli.

Karovi. To bi bilo res napaino.

Povodan. Klic ne daltava tega, nibe ne misli na to. Kaj vam ovi,
danam je nenavina potrebna, soredi sus si z kucei.

Kriivtz. Kaj pa potam kriivte in rovarite zoper njo?

Povodan. Sus le zoper to, da bi se materini peril popolnoma
zarananajul, kar rovinil se iz šole. Kaj vidite in veste, kako
kotejo nekateri že kar z različnimi govorniki samo namučiti. Toji
vendar nanaravus, forebre vamus shodeje.

Jagar. Protestiram. (Susl mat pivci).

Kriivtz. In uradnike bičte vreci iz uradov.

Povodan. Tudi nerresnija. Le ecija. Kateri so z ljudstvom dobri,
jih le postrejevus. Pa pa želimo in daltavamo, da naj uradnik,
ki je vendar tu za ljudstvo, ne ljudstvo zaradi njeja, ^{zne} vse peril ljudstva.

Kriivtz. E, saj pri nas nemški že vrah nazume. Zato je vati
gonja brez polage. Tudi brez korista. Zvoljen bo zptov naš kaudikel,

gonod Reifmütz. Er lebe Koch!

Glavni. Koch! Koch!

Eden volilec. Šabrijant je, bogatin. Juceraj rami
bogatin! Mi rionaki smet pa povod rii.

11. novembra

28

Starejši hmet. Ja, var, var, ne morejo biti na rietu ne rami
rionaki in ne rami bogatini. Nabr ne more biti po rietu
voetu morja; je tudi drava, potohi, celo mlabe. Prez
morja hi pa tudi ne bilo prav, pravijo moide glave.

Glavni. Prav pravi Pirk, prav.

Zagar. Jaz sem že za gospoda Reifuttra. Toda pivo mora
samo žvižati, saj ga ~~haha~~ haka. Te teba sama voda, pa tako drago.

Mlajši volilec. Sama voda - pa ti kadar tebo kada o glavo stopi.

Zagar (ga strupeno pomari; pomohijic). Te pa ti tebo: evemu stopi
o glavo, drugemu o noze, tretjemu uclani v nos. Najimuit
neha, ne mi zoli, je pa vendar se glava, hbor jo ime. (Smeh med volili)

Eden volilec. Te ti je že pa dal!

Krietz. Draj prijatelj, to z žvižajem rau pa ni tako preprosto,
baber bi si hdo mislil. Povarnarji imajo svoj bumeru,
- hi sene dolca. In rami jih ne more in ne sme.

Zagar (trivoratno). Tebo, tebo. O, dobro sem, kaj je koncert. Sem
bil o Celovcu nekdaj pri njem, dvojet kaprajor sam mon glavic.

Krietz. Ne razumete me prav, prijatelj.

Zagar. Kaj da ne? Ali mislite, da ste rami vi z veliko žlico
o modrosti medli, vsi drugi smo pa rionaki na duha?
O, dobro sem, kaj je koncert. Vem, da morajo rami muzicirati
vsi po istih notah - riam ne tak banalno. Pri pivo je,
ne mi zelo zoli, ni prav nič teba tebe skupne muzike.

Krietz. Križ je z rami.

Zagar. Res, križ s tako učenimi gospodi.

Bremen (je stal že neboj trenatko pri vhodu na varande). Čemu
to preclauje? Čisto. Čas bo, da hi šli na voliče. Jaz sem

volil že vjetraj, med rami. Prepitan sem, da boste vi za našega

Nandričlata, gospoda Desfustca. (Kmetje stajajo).

1. krova kol
29

Krietz. Hoch, Herr Desfustca.

Desfustca glavi: Koch! Hoch soll er leben!

Povodcu (publič bozi obur). Ouba, prorum, plačau.

Desfustca. Mi treba, Povodcu. Danos je moč.

Povodcu. Kvala, gospod Desfustca. Nisem rad ze pobiračič pri
trijih mizah. Ker sam pojem in pijem, najrajeji sam plačau.

Desfustca. Lhoda! A vrek po svoji glavi in pausti.

Ouba pride iz robe, Povodcu ji plačuje.

Desfustca, hoda se po volitvi se bo ogledite, se bo j pomenu.

Glavni Parzi: Dobro, dobro, pa pridevno. (stajajo).

Žegar, Seveda pridevno. Hato, da ne bi?

Desfustca (stihoma Krietzu). Parzi nauje, da oni trateraga ne dove.

Krietz. Se razume. A kja je Klaus?

Desfustca. Čer Desfustca sem pa poslalo. Delavce naj pripoje, da
glavnejo, če jedr moj huch, se ne bodo volitvam izmibal
ali celo narjstno voliti.

Krietz. Hodor. Kander bi bilo dobro, če bi bil tudi Klaus tukaj.

Kadar se vone, naj ker pride na volitve.

Desfustca. Pridi. (tiše strimostno). In na Florija, to lastno, pazi!

Ho bi tega ne bilo!

Krietz. Mm, brez shabi! Na videnje!

Tretji prizor.

Desfustca, delavec Edouc.

Edouc počasi prihaja, pokačava, se ne ogre proti gostilni, stopa malo dalje.

Desfustca! glava zapira, pokačava; to se Edouc ne ogre, (publič). Leha!

Edouc se ne ogre. Stopa dalje, hato da ni olial.

Desfustca. Leha, prihaj malo. Desfustca pravi, da se vidiva. Desfustca -
vaduje - bila je tako naprejšna ponosta, bof naprejšna dāme hato
žale - a rajet, vedne shabi, vedne dalo, vedne ritrosti - Desfustca si dobil za delo.

Dreže hrovaťi, ni prijetno delo, semagaus delo, oboba se Kromka 101
70
mrii, štorij je topijo, se zdravje ni clovek lahko pravu pokosari -
vam, vam. Ne zameri! Dad bi popravit - vas ias me je to
težilo. Da ti ne bohoivica - in otrok je mnogo - vem, tebo
moraš skrbeti - ozemi ti! (Tu daje petic)

Leba (obolav) je se vprav, obria vredi, nesolovic oglobij).

Remer, pet goldmarjev, to je sudar zavet. Saj
ves tačen toliko ne zaslužim.

Remer, Kar spravi, Leba! Da ne bo babe zamere, babe
nočnje med nama. Saj vem, ne zapraviš, za ženo,
za otroka bo. Zena morda tako nehoj boloha.

Leba, Prloha, boloha, nrota. Saj tudi jaz nisem nič ta pravi. (Obolav)

Remer, Vem, hjer je bolezen v hiči, je rado pomauhanje, tu
otroci - raj vem - radi jedo.

Leba (ni popravlja, bloduch, karos bi mu bilo silno vroče) Radi,
radi. Če le toj imajo.

Remer, Zato je spravi! Klupi toj ^{tušičnega} zdraba in moha, /tušičnega
mada se toj ipeha... a da ne pozabim - Leba, ali listič to
slitke imas?

Leba, Imam. Mi ga je Boovden našribal.

Remer, Posten mlad moč. a je pravi? zvinui, bi ne morejo
nibonur pomagati, raj vedno propadejo.

Leba, Nam siromakom tako nihče ne pomaga. Boovden pa
gotovo dobro niši.

Remer, Nakoza! Saj vem rebel: potujak! Je dobro hoče, a on ni
siromek, njega ne vedene, re propadejo. Voh za more naprej
vpeh zase skrbeti - laže ti bo pomagala naša strauka... Kaj
ie bi dal tisti njegov listič manui in ti dam jaz drugje?

Leba, To pa se ni ne zdi prav posteno, gorot Remer. Lenu tudi
kaplane obljubil, bo je bil radiji pri bolui ženi. In ta otrokom
manuibaj da, ne bi za rocd žalil.

Remer, Lahko da, duhovniki imajo. Listič otrok za nima. V grob pa

Tudi ne bo ničesar vesel.

Luba (o hudi zadržaji). Je... je... a vendar...

Remer. Prom že jaz shabed, da boš imel zmeraj solo. Pri meni
ali hje drugje. Nič se ti godi zdaj moda bolj. Tavo - bolezi-
tu, ^{pa} piložim se kak goldinarček.

Luba. Pa mi je vendar težko. Vabot bi se pretajal, se ničdi.

Remer. E, ali misliš, da oni nič ne krepujejo glava? Koda
le kabo drugače. Shabot, pa vendar mora ovek pameten ilovek
najprej nam zate. Oček se posebno, za familijo.

Luba. Je res... vendar... a vendar -

Remer. In stoviš moda nazaj grede se malo k meni. Vrameš
kar malo ipeta in glavek vira s seboj, bolšičko dobro stobe.
Tudi tibi - težko dolo imat in brj neboliko katijsi...
Kaj ne - kar dananjava listice? Kje ja inoi?

Luba (prijari seže v žep). Težko mi je - kar greh se mi zdi.

Remer. Mirno bodi, nič hudega ne stoviš. (Vzame njgov listič,
ga raztrga, mu da v roko). Kar tega vidaj! Ne katijsi pa
nikomur! Tule se je oglasi - pripadaja si ostaveva.

Luba (trudno). Pa lepa hvala, gospod Remer. (Prijari odhaj, sklonjuje in potje).

Remer. Adijo, Luba! (Pre nobaj čara za njim, potemu v huj).

Četrti prizor.

Volilci se vratajo. Delavca Zagar in Mauro.

Mauro. So pai komatije, to volitve.

Zagar. A čie jih pouda haje, naj jih ima. Se dobi vaj kaj pipice.

Mauro. Pa se mi vendar vne poudaj ne voli nič pravei laso. Tudi to
z Remer-povojitje ne. ~~Seh~~ vasi, da je drugač šbute. A zdaj -

Zagar. Taja ne voli! Dolo pa pai upam vendar inuano.

Mauro. ~~Sejoni~~ Kar nam da, ti postava zadušimo. Tomassina ka
? namu habot s nučiji.

Zagar. Kar tudi nus. A kaj - za kucked. Pač to tudi inuano se ga
viasi melo naležim. Teda j ovej pozabim.

Mauro. No bo bil ilovek bogati! Prijmil bi teda j na ovoj grede politiko.

Zagan. Ne prepričaj se, Martin. Če bi bil bogat, se bolj bi ničil
o politiko, kar porauner bi hotel postati.

Martin. Ne bodi!

Zagan. Ja, vidi, je te tobr! dober je človek siromak, je vraga
bruka vesel, če ga ^{le} pima. Postane bogat, to se hoče
vsek dan. In se se re preobjete.

Martin. Martin, ti imaš vedno tako čudne misli.

Zagan. Ni čudno, Martin, pa svetuc. Seveda je čuden
dan bošji tudi pamet - kdor jo ima.

Martin. Jo... je... (Odhajeta v gostilno).

Doa hmeta prihajata.

Prvi. Mislim, da bo zvečja naša. Kar mislo se drže ovi.

Drugi. Mi kaj me ne veseli vse to skupaj. Najpa inuamo
od teh volitav in zvečja? Mi.

Prvi. Je, je. A veseli človeka vedar.

Drugi. Neve no. Pač bi bi privoščil ovine. Pri inueli morda
bolj mir. Je je prevoči človeku to, če vsek dan prileti
kdo in se obdeluje! Prvi ~~le~~ volil znanii? Zonimi
vedar ne bo!

Prvi. Ne, res. A nebratari pač hočejo take brucelje.

Drugi. Ves svet je vsek dan bolj nor. (V gostilno).

Vezi prizor

Našna, ubožno oblečena debllica prihaja od nasprotne strani.
Spredamitomu ni vdač in vdač obrise ovi. Pred gostilno
stopa zelo počasi, se opira v gostilno, a se ji vidi, da ni nota s ne
upa. Iz vasi prihaja hmet. Debllica ga najprej bočice glada,
pa se opogumi, stoji kufemu.

Debllica. Stric!

Hmet. Naj bi pa kada? Si brš Martinova, ne?

Debllica. Martinova Vida. Ali greste k Baumertovim stric?

Hmet. Grem. Naj bi pa tili?

Dellica. Prizna, bi rekli a teku, če so notri, naj grejo domov.

Kmet. Škoroj bi rekli, da so notri. O kaj bi doma?

Dellica. No je pa manj tako slabo. Umilihodo, pravijo, so vedovateta.

Kmet. Tako hudo je? A tebi pa v gostilni! Malo počebaj, mala. In da boš laže čakala, ta imas žensjico. Sem hujil pa nato Doroja pa si menda ti se boš potrebusa.

Dellica. Bog lonaj stis, a me ras, a tebe boste povedali?

Kmet. Pravi. In morda mi poveam te kaj. Malo počebaj!

Česti prizor.

Dellica klastus krunta žensjico. Čez daš čara Jagar godnujaje prihaja iz gostilne.

Jagar. Kaj pravim, nisi ne kaj minut nima ilobak miru. Kaj pa hočes?

Dellica. Domov bi naj stis. Namu je tako slabo, da lodo umoriti, ravno so vedovateta.

Jagar. O kaj - ali misliš, da se huc tako umrije? Dellica. In jaha je ni bi radi, da bi pušili domov. (Kud ravne bitaki volje).

Jagar. Nkar se ne zmeni! Bar slabe volje postawem, če vidim ^{umirjave} tako ^{umirjave} obupa.

Dellica (halipaje) kaj se ne.

Jagar. O, se ženske! Sami neumeni job jih je in soumo jamenaje.

Nabos bi bil jaz nes v samili nebesih. - O, kako vesel in lep fant nuj bil, je anglaisto me morali biti veseli. Zda ja tak rivotaj, da bi se domume snilil. In bi lakto imel deso žiljenje, se koba trohico bi si ga magel bidaj v miru privožit, ho sem ga pa tako potrebeus pa se gura žent - jaz neumeni orel! (godnujaje odhaja s kicebri).

Čedmi prizor.

Treibara, velika in nika, od sironaistra in trohujja nebolito upognjena, prihaja po cesti proti vasi in gostilni in naroči dve nekak paritel. No pride proti gostilni stopita iz uje dva kmeta, da škoroj trijo.

Treibara (gledajo) Praga te huse jaz ne pristojim, a tavor blog je. In sem

na prag, jino ga položim - naj ga pobes ali ga pustijo pojniti.

Kmet. Kaj pa imate, Treibarica?

Treibarica. Klausovo seme.

(Kmetu naslovno pogledata v zavoj).

Kmet. Toj, otrociš! Pa ga misliš kar tu pustiti?
Treibarica. Da - kar tu. V naši bašti ravnj ni prostora, ne joti.

Kmet. Pa je Klausovo?

Treibarica. Klausovo. Ne dela ta clovek drugoga, kakor za šeloti
leta in jih v narecio spravja.

Drug. O tubaj izviteh vendar ~~leži~~ ne more ležati. Treiba br
pobliži Klausovaj! Stopi v vežo. Premer, malo vne pridi!

Premer (iz nabrajčara; vidno precejopit). Kaj pa je?

Treibarica (jezno). ~~Pa~~ pogledaj Klausovaj tampeča sem vam prinesla.

Premer (pistopi; bo vidi otrobe, ^{proditi} ~~jezno~~). Kar je ba! Tebo
Treibarica. Le zmerjajte me se, bo mi je in naredil ~~ta~~ falot.

sta si precej snaba - oče in sin.

Premer. Je se spratanje, je je Klaus pri tem kar bajtino. Pa is
naj, ta ima, ^{vojniki} ~~nesi~~ te žande.

Treibarica. Tej var bodi! Ni ne maram vašega denarja,
čprav sem taba revar. Klaus pa je! Dehlo ne bo lagalo,
premeru mo je. Otrah se si, pa gre vai falot in je zapoje in polvari.

Premer (^{nalet} ~~nalet~~). Pa moras piti prav danci! Tutu ali bda bi pridi!

Treibarica (tudi boji in boji jezna in glava). Akur jaz, Bog, da
bi ji določila, kolaj naj porodi. ~~Pa~~ V moji bašti pa za vače
otrobe ni prostora; polna kisa je natih in ori shapaj stradanu.

Premer. Pa bi ga bila v Dravu vrgla, če ni prostora.

Treibarica. Tko? Jaz? Moje roke so čiste, nisem morilka, le so tabo žiste
le tudi sači. (Premer vidno v nemirju). ~~Pa~~ Do Drava
pa imate vi prav tako daleci kakor jaz. Vi bi bili morda že
zmogli vrei boga v Dravo in portati morda.

Premer (se paženo proti nji; dvigne roko da bi jo udaril). Kolii, babal
Treibarica (neustrašev). Da, da - se vam vidi, da se ne bi žbali
boga umoriti. - Otrah pa vpravite ali ga pustite ležati in

pojiniti, manj recuo. Jaz topim dovolj svojini. (Odkaja).
(Treibarica neustraševost je Premerja razgorodila, da je povabil roko,
se neba bora umabil, neba bo var vase zlezel).

Gamo prerokuje med treibero in Damerjenu je privabiti
iz gostilne vsi gostov, tudi Anko in Peter. To Treibero
skroji, ne baješa maicu molki. Potem dekleti pristopita
in otrociha s povojih ogledujeta habor nekaj faraonova
hii in njene služkinje malega kozera na obronju Nila,
prijazno in mično.

Koroška bol
35

Petra. Kaho, rihau otrociha! (In vrame v narobe).

Kmet. Anka, boja boi morala biti.

Anka. Ah bonu. Otroh je nadobzen, briceu mora biti.

Dani prizor.

Iz vasi se je slisalo ze proti hancu prejšnjega prizora
kritanje. Preplašeni pihajojo otrociha ujimi pihajojo žene, poramezno.

Otroci. Se je dajajo! Tepejo se, da je strel in grova.

Ženska (pikiti). Tezus, hantja — ubili ga so, čisto ubili.

Kmet (pred gostilno). Ubili? Hoja pa?

Ženska. Novatevega klaja. Prav pred rehojjo, kati boja,
to imate vda; of tel volitev.

Druge ženska (pikiti). Ni se mrtov. Podarajo olje me daja boplau.

(Kriintz in vsi volitev, vsi razkropni)

Kriintz. Da, dobro sem videl — bil sem prav blizu —

Flori ga je — z noženo med rebra.

Kmet. Hdo, pravit?

Kriintz. Filanov Flori.

Anka (se otoga of skupine pred gostilno, sodito proti njema). Lažes!

Flori ni tak pretapa.

Kriintz. Si bila ti traven? Jaz sem bil.

Anka. ^{si je bila} Pa sem, da ni res.

(Iz vasi pihajo: Peter Grienc in nekaj mož).

Kriintz. Lahti pisezeno.

Anka. Inie bi pisegel, pisegel bi hivo. Luce ni pravi.

Damerjenu (moliti). Hoja me! Za Florija se ženci, vojega izvojenca

(si je maščen
med otomog
molito).

Freda pravim ti: Ne boš ga imela. Nikar ne! Ne to priležem jaz!

Petar (s povzdignjenim glavo). Nikar ne puišegaj, Johan!

Reumer. Ne, ne boš ga imela. In če bi mu prodila bda j otroka, jaz rane bi ga vrgel v dravo, pa upega.

Petar (stoji blaje). V dravo, pravii, Reumer? - V dravo? - Johan!

Reumer (ga prestrašeno pogleda, kakor bi želel utoniti v morju).
Kaj mi hočeš?

(Vozadju hrih. Prihiti deček belih trinajstih let. Za njim cariani, vsi silno razburjeni).

Deček. Ne morem drugače povedati, babos je res utonil je.

Glavni (kripred gostene) Kaj? - Kdo? - Kaj se je zgodilo?

Deček. Matav je - v dravo utonil. Reumerov Klaus.

Glavni. Jezus, karinja! - O čim govoriš?

Anka. Vsi Klaus? - Utonil? - Utonil je! (L. zabije obzornost v rehami).

Reumer (zakriči). Kaj praviš, tob?

Deček (bojice) Vsi Klaus je utonil, v starim jeziku, brodarjem, sta se peljala čez dravo. Čemu se je pucoril, toja so se našli,

Klaus ne - utonil je.

Reumer (ga pograblji za vrat). Izmišljal si si to, kar nič!

Deček. Ne. Toja so me poslali, naj oam povam. Reumer dobi ob dravi.

Reumer (se obupan grablji za vrat). Klaus - Klaus - moj edinec!

Petar. Johan - drav - drava! Zdi se mi, da ushaj zori.

Reumer (se drgne, roko mu počasi, brez moči omahnejo; prestrašeno gleda Petra). Kaj praviš? Kaj zori?

Petar. Če le drava ne bo zakovala še več.

Reumer (se počasi, plašno opira, kakor bi se hotel izogniti, iskal pravo ali bi jih pričel). Kaj praviš, ti? - Kaj zori? - Drava - kaj - kaj? (Se obrne proti domu.

moj rim - dravi? - In se vidi? - Da zori - kaj - kaj? (Se obrne proti domu. Lindje se mu molče umikajo, bo počasi stopa proti hiši in murmur). Se vidi? - Se vidi? - Kaj se? (Tik pred pragom se obrne, oprijemlje in plamne

gleda Petra). Petar - moj sovražnik - kaj mi hočeš?

Anka. Oče, oče - kaj oam vendar je? (Politi h upanju, ga primejo v roko v hito. Pretraž obrobam v naročju se upinca. Množica se žane prezbatič rimati.)

Soba v hiši starega Joža, ribiča in bodniba ob Dravi, Lironmača, zahajena, vse v precejšnjem neredu. Stara miza, nepav stol ob nji, nad njo na steni očrnele razpelo. Rorna postelja, ob nji stolica, na nji shledica s kuhinjski krušikami, lončen vrč in skor molihvenik. Nad posteljo podobna kates božje; pod njo prečica, na nji stara plačovinasta motilka in razne drobnarije. Ob vznožju postelje velika stara kringa.

Not, vendar ne pretuma, da se po sobi za njo vidi.

Joža (stas in jezucien, leži za glavnico bolan na postelji; v rokah malk 7 obelini črni in pogoteni; joži molj vmer govori sam s seboj, si vzdihava, pokatja in vzdihuj). Jože - bi je za ~~nas~~ neumnihem križan lil. Tuča karja... kati božja... fronte nas - grešibem zdaj in ob naši - mrtui wir. Amen... hnatui uri - ah, kati božja... saj me vendar ne boi pustila v grehul unuti! (božja roble proti padobi na steni; zmaguje ga jol). Saj vendar ne boi pustila, da bi se mi diera - potopila v goscie žveplens moorje - bo si me pa iz Drave rečila. Vem - rečila si me ti. - Boj na mati - Boj jim daj lepa meta nebera - so mi še malo pred smutjo narsiali - naj vrah dau h teli pruslin - pa mi boi zmeraj pomagala... bo sem molil... čeprav sem se dol satana v haempje... kati - pa si zaus ni ne molite v veinosti - da me je ~~bit~~ dobil - satan tabo v oblat? - A kater pravi - da bo se vse dobro - da se bo dalo še maribaj... popraviti... (Leče se predbrata. Se nebrliha digne v postelji). O Maruja - kato to bade in peče! Saj enj nas govin! (Leče s trevito se roba po vru, tife, Leče pristujuje). Kado Drava met hrumi! Kado da je po zadnjem dozivju, pa jatin hudo bue jra... Olli mi opet grozi? - Ne koi inati? - Ne... sili skietu je ne maram! (Si gneti vira. Čez nehaj čara). Saj vendar sidis, da me nisi mofa slediti. Kausa si... bi je bil mlad in moim... Ne - saj se ne morem ~~umeti~~*

Ne morem - popraviti monam prij - je rebel Peter - bolnikova huda Novaka vol
pači magel. 78

Nekdo trouje opata v vojvo odpreteji ko ne more, glasno trouje buta ob nje.

Toja (prestraneno prikolubne; se stežavo dviga - postelji). ~~...~~

Kdo je devojka? - Le ne oglasi? - Teda j pa že nisi porten
človek in nimas dobrih namenov. - Ne ti no vrata, raj jih
je zlonisi! - Oh koga, pa te nisem poznal: Ne pusti me
samop! - O da le sami spijs - mi naj uinjevas ali nar
ulajejs - nič jih ne skrbi. - Haj razbijaj? Haj kočeti? -
Laj nicesar nimam - siromak sem - je glad topin. -
(Lože pod slam nico, izvolce vracijo? denarjem in jo
skrije globlje pod slammico).

O Jezus - Jezus - ne boš
udralal? - Pa si, tat - razbojnik? - Ne misli napak -
umiriti me - takega siromaka? (Le stežavo pravi
iz postelje, tava proti vratom, ki pa se prav tedaj reuboma
odpro. Toja kakor obramenel obstoji; sredi robe, stomi
moza, bi ustopi; iz stahu se potete nazaj proti
postelji, sede na njo, ves delti). Kdo si? - Haj kočeti? -
Laj me ubil menda vendar ne boš? (Premer pristopi
k njemu). O ti si - ti - Johan. Toj, kako si me prestrail! -
Pa bi bil potikal - pekical - ne pa baa vlonil! - Haj kočeti tu - pouci?

Premer (vzročno). Ne že načune se inava. Pre dem reures, trba pih verediti.

Toja (obupano). Pre dem urenu? - ... Vem, čeli mi ruvit...

O ubil me vendar ne boš? - Johan, soj me ne boš?

Premer. To se bi šelo videlo. - Boj najprej, toda vo pravici: Ali
si oam naot pre vnul čoli da je Kam ustouil?

Toja. Jezus - kako da oam naot? - Ali sem nes bal mo ilec?

Tu soj bi bil ustouil oboroj tudi jaz! ... Proj je prevnul čoli - baren bočja!

Premer. Ne pidi faj, Toja! - O kako, da ni se ti starec, rešil, moj pa je pa ustouil?

Toja (obrti). Ep po naj vendar, Johan, da ga je brava kat ta in ati - baren bočja!

Kako so je vgotilo - sam ne sam. - O jas sem bil bos - Jas obel. kenda

tudi glavati ni haj prida vual.

Premer. Haj pa mi uidi poma gal, shiel ga rešiti?

gubei se v nič babo vse noine sauje. Dborje se je
veialo in veialo, babo bi se polagoma odgrinjale in dvigale
vseine pravice, bi je branila očem, da niso mođe videti
v daljavo.

Hait
8

Joža. Ja ni ti videl niseu sei, bo wa se prebunila.

Karvika bol

Renner. Govori ravnico?

30

Joža (haje na kriv). Ta tu govori mi je prave.

Renner. Tvoja veiaje nisi kriv. Lica bi šel tudi v Dravo.

Joža. Tudi v Dravo? Johan, ali ti ni še dovolj greha?

Renner. Kesti greh!

Joža. In saj vidis, Drava je udarila tudi mene - to bolezen
mi je dala - se moral bati - Ta bo se mačuje.

Renner. Prav, če pogineš. Li mi bil tako predolgo pohoro. A
pisno mi prej vrni!

Joža. Ne morem.

Renner. Kako da ne moreš? - Kolici? - Proš! Li me dovolj
dolgo pestil? upine. Nasa jaz, da sem ti tiste vstave
napisal. V pijanosti pa.

Joža. Od greha pijan, Johan. V grehu smo vsi pijani.

Renner (divje). Sem ti že rebel: peeti pridige pajmoštrni! Pisno da!

Joža (krivavo, upano). Ja nimam. Pehlo me je dovolj dolgo -
kita nesrečna peča greha - in moja prisega - izvilil
si mi jo - in denar, s katerim si kupil moje dušo. - Pri
spovedi niseu nikjer dave dobil - babo ojad sem
moral živeti - neprauden? Progan... Tu imai svoj
prekleti denar! (leže s tresavimi rokami pod slavnico,
izleže v revo, to vije Rennerje pod noge).

Renner. Lahko sedjiti. Samo pisno batiu.

Joža. Ja nimam. V dobrih rokah je.

Renner (prethajen). V dobrih rokah? Viigavik?

Joža. V Petrovih.

Renner (ga v silni jezji pogradi). V Petrovih? Petru ni ga dal, temu
najnevarnejšemu? In si me ne izdal?

Tožja. Ne sem mi povedal. Povedal sem se najprej njemu, zdaj pride se kraslan - da bo to brevo, sice in 2 verti.

Rammer. O ti ljudii - kako si dejal pisecgo?

Tožja. Mila je quama - nevedjavnica.

Rammer. Če je ras vse pogubjeno, poplačaj mi to. V Dravo stekoj! (za dvigne spalko)

Tožja (se ustavlja in brani, bolihot more; hujšava kriči). Johau -

Johau - ali si čisto pijan - ali si duovel? Pa se ne lojiš Dožja?

Rammer. Čemu? Pa ni! (Nise staviha proti vratu. Tožja se silovito stopa, obus mu daje novil novii).

Tožja. A sata je - ti si, stari! - Pomagajte - pomagajte!

(Stari kobe proti kaviji). O kerija, kavija, ti mi pomogaj!

(Ko sta shvaj je pri vratih, se vrata na stekoj odpro. Na prag stopi Petar).

Petar (glasno, zapovodno). Car ta prag ne!

Rammer (prestrašen izzast Tožja, da telebue na tla; zarob). Kdo? Kak sata?

Petar. Ne sata - tvoj angel varuh, Johau. Da ne bo še en umor!

Rammer. Ti? Ti? - Kaj se stihast ti? - Dobro, pa mi placast ti.

(Placne proti Petru, potegne revolvere).

Petar (mu 7 naglne sunbom iz bije revolvere iz roke). Ne, tako pa se ne bova! (Rammer se sklani za revolverje, bi za Petar naplo poticne 7 nože s strani. Rammer se izprusti pri tani na tleh. Petar ga izpreli za vrat).

Tožja (ki je medtem hodil stohal, glasno) In v kot jil!

Rammer (se obrača Petru izzviti). Izprusti, hudič ti!

Petar. Nohal sem ti je: tvoj angel varuh ne hudič. Ali si hoiet naprititi se en umor ali celo dva?

Rammer. Izprusti!

Petar. Ne. V Dravo bi te lahko zdaj vrgel bavot si ti Braunquartnerja.

Rammer. Ne! (Lau jo idl vrata, sam se je odil, bo je četil da se varuha zadrega. - Oblast ima rammer 7 tože pisne Tožja).

Petar. Ti - ti. - Neus, sovražni me je od mladosti, zaradi tilke. Se drival in ne da ve prednagati - požajaus bodi! Zdaj hoieus dobro telu im gladi cuti.

Petar. Ne sovražim. Nes, unilil si tvojjeje tilbi in meui. A to se linave!

Premier (vzdigne) O duša!

Petar. ^{vam naj bi imeli} ^{da se jeni} ^{vojcem} ^{vse} prebudi se iz tega stvarnega spanja, iz teh temnih grehov! Glej, Bog sam te je pomiril, glava te pobiljal, bo ti je orel siva.

Premier. O - o - vse se mi xusi.

Petar. Ja se bo delo novo in lepše razvidati; Johan. Lauer prebudi se, spoglej! Saj vendar mora biti hda j'koue tega žalostnega življenja - vse, da v vsem topi.

Premier. O Bog - Bog!

Petar (veselo). Ja, bliči? Prebujaj se, Johan, vsta se.

Premier skloni glavo se glibje, se sestrel, lipuna pridevno sailti.

Petar. Johan, vsta se, dela se dau. Vstani! Vmine se bouu popovili. (Ga durga, ker je Premier batu brq moji; ponde ga knizij.)

Premier (se prui na stol, narloni glavo na mirzo).

Premier O - O - Vse propada - vse...

Petar. Johan, ^{hudo} ^{se} ^{propada}, ^{to} ^{pa} ^{ustajaj} ^{se} ^{ga}, ^{ki} ⁱⁿ ⁿⁱ ^{ovet} ^{ilho}?

Petar. Lage se bouu popovili pi luci, da si popedamo iz oči v oči.

Petar. Tu je na polici, Premier, Petar, gag se ves tresuu.

Petar (prične, postavi pratilbo na mirzo; polno navduar, ga polozi tudi na mirzo). Fie mad na ga olauu. Prosi se gel po ujem, Johan?

Premier (tudi dvigne glavo, stomi, reoduar, pravi obkima).

Petar. Lpet si ne preuagat. Kaj ne vedu dalavjeji? Se ne bat voje na mirzo?

Petar. Paril sem nate, res, zadovolje te. Da ni bilo monastvo, na mirzo, dobro sem z hotel, bo sem iel za teboj tudi uocaj, stetl sem, da bi nica uocaj navreca.

Premier (bidro). Dobro mi hitel?

Petar. Johan, reisti bouu, hax se ie karit da, je paradi buhe in Florija.

Petar. Glej, pripatek nee si bila v mladih dneh, najbolj ja pripatek. Res, leta so mai tada in uda j, huda leta, leta greha, bride in ty gaj.

Petar. L zda je dau.

Premier. Dau?

Petar. Da. Prihoja na dau, da je Flori nedoljee.

Remmer (ovirig glasov). Nadolžjen?

Petar. Nadolžjen. Bil sem prepričan o tem. Dej vemo: Kovacic vega
klopa je novil Vinibor Lotje - na sorodnana ni bila za mudi.
Lnoiti se je ^{toje} prjaudi; a vino ni samo selih za pojivce, tudi
nevarcu iz ta je je. In se je Lojka v pijanosti katol, bato
je Kovacic vega.

Remmer. Govoriš resnico?

Petar. Pravilo. Glej, tako gre ore rvojo pot. Nes, čudno se zavozlavi
dotokrat ilovstvo ziduje. Dej eli dej se razvozla tudi
na lebi zapletu vozel. Glej, onda te je udarila prav, Florjenu,
iz gar oie trpi zaradi tebe: tojo kicaba ga je vsjebila.

Remmer. Laj pravim: Prav me zaprade je nesreie.

Petar. Ne vem, da bi bila to taba nesreie... Dej gre de za
Florjenu oie, za Zilana. Vem, da je po nadolžnem vjei.
Imeti je moramo foje priznanje, da si ga paknil je Dravo.

Lojka. Laj nam vendar jes violel. In mi je dal tudi pismo, ker
me ne nisem maral objubiti, da ham udial.

Remmer (se ne boj časa boi nam, soboj potem počasi, stojba). Priznam.

Petar. In boi priznal tudi pred sošitani, da bo nadležni Zilani iz počasi?

Remmer (se opet boi; iz čas izpisme). Prav.

Petar. Johan, na lebi je bo taba, verjemi mi - teje breve boi otboril -
Glej, vedel sem ore je ne boj časa. Najne plutid, zato oparoval, pristoval.
• Marijbal mi je zadni den voriji, zadni dobaz. Pa je plod
toje in ore pristal

Remmer. Vse izstol.

Petar. Je stvar pač dozorela.

Remmer (nadležni glasov v služi trudno). O, dozorela je.

Petar. Sodim, da bo prav taba. - Dej da bumo čisto na janem - poog.
Prebo je pislo do liste strahotne nesreie? Udov raginjo se je zacele, ne?

Remmer (zainduca). Ti veš?

Petar. O Johan, nisem caus pojival ta leta, tudi mislil sem in - zasil.

Renner (bratja). Dobra si paril. — Le bes, je veš za bome, veš
tudi, kako so me razmere púnele, rebel bi pisavale do tega,
da nam nisem pravo uveljal brdaj in bravo. hi kusišjal
vzobe, s dolgo se uveljal, ohrta sta se mi smilila, vrcu
sam je rad imel. Vdova je bila bogata in brez otrok.

Petar. Bila je pa tudi ta uvelja usoda, morda v tvoja reči:
bnuđu po tvojem zločinu je vdovadela bes.

Renner. Morda nas sreča.

Petar. Zatojal jo pa hi vdovi Tudi trgovce Braumgartner in
Velikova. O tem je bilo to že povod pravo, vidva z Fagrijno
sta pa ore se previdno skrivala.

Renner. Zatojal je tja. Zato sem ga rovaril, povodstvo je pa nam
samim najhujši povodnik, sem propozno spoznal

Petar. Tisti uveljiden sta jila Braumgartner in Filan pri
Hloroni Velikovu. In se je Filan, sicer trgovec moč, opil,
rebi v navečo. In sta se hudo gula, zanadi večje vste ofuzerja;
menda hi ga naj bil Braumgartner je pred nobo, jaso del
Filanu, Filan je tajil, da hi ga bil brdaj dolik. Muzo pride Braum-
gartner ni bil, menda k lagab. Lačila sta se s jezji. — Ho bo je
bilo dole, toban?

Renner. Vsa je bilo v moja navečo. V ročlui nam prapir klasič,
niseu ta pil z vjima.

Petar. Braumgartner je bil tisti večer onude opat na toki
k vdovi, nehalito pred Filanu to ga videli iti iz mesta. A
hi vdovi ni pušč; ne veš dnuon. Čer ne bajej dnu' ga je Orava
vrgla iz nede.

Renner (bratja) Preleto tvo je hodilo z manoj tisti večer. Dnuon
nisam del po veliki cesti, noboli, habos navačno, bo stoji ob
Oravi, stroji loze me je zvalilo. (Uvelbue, pramitja).

Petar (napeto). In —?

Renner. Ob poti napredu Filanu, vimo ga je pramogalo, pal in
zarpal je. Čer ne bajej tranutku vrgletam pal uboj Braumgartnerja,

tiko s Travi. Sata me je prenamil in pija — sam popoje
nitem prav vedel, kako sam ga pehnil v ~~dravo~~ vodo.

Petar, Zibanova nasreča je pa bila, da se ni mogel ničesar
spomniti, ko so ga oblojili umora. Navol politično
me neuhlanjena porota — obrojen je bil.

Tožja, In moja nasreča, da sem bil še vrnaj v gozdu in sem
vse videl. Pa sem se dal potkrepiti, da sem mrtel.

Petar, Heho ima navadno umbo hudo delstvo naprila bovanu
pičo. So to netaki nepisani seini zakon. Je pač nevidna
roba nad nami.

Reumer, Je. Zlataj opoznavam! vse se je pletlo kako in druga.
skrivnostna vraga. Prad zadnji človek je bila Karsova mit,
zadnji naj bo — moja poma! (Volau; osloino, slavens). Štival
sam praj zrnaj pot obrniti, kako je Tožja krepital pred
faklor. O, kako sem uiril jaz vas ta čas tu notri —
tu notri (te udarja po pesil). Zlataj pa naj bo bome — volau
sprajnem toboro.

Tožja (bi je do zdaj vrtihval, pare murnal, vzhlikne v zvesteno).

Obe bome katesta!

Pozorite kako opneil ducl dejanjih.

Prvi prizor.

Netka (stoji za kso, opazuje proti gostilni. Čez nekaj časa
perhapa Anka iz hiše, v oricem snobi, ^{halko} stopi neboliko naprej, pridržuje palčice). Anka!
Anka (naglo proti nji). Sem pravkar mislila nate, Netka!

Netka (veselo nazgledava). In jaz nate. Anka, veselo novice!

Anka. Ali je mogoče se bje kaj veseloga na svetlo?

Netka. Da, Drudolf je pisal.

Anka. Lacaus ti!

Netka. Pres sem. Vbratnem pride. Nesttl je uistebelo
služit, dobil malo pi našim slovanobem listu s Coloune.
Tako bo, piče, več koristil Slovancem kakor na nemški poti.

Anka. Gotovo. In glej, zdaj se boita letba vzela.

Netka. Če Bog da.

Anka. Veselim se tega, Netka, dati mu sama ora obupana.

Netka. Kaj pa spet je? Kaj si kar ora blada in proplacna.

Anka. Spet nasreca s hišo. Z vnetim se je moralo pouiti nekaj
zgoditi. Obliceni ležijs s svoji sobi. Obleba in čerji - vse
mohao in blatu. Sam Bog se bje so hoteli.

Netka. Pa nisi pouiti nič slišala?

Anka. Ničeve.

Netka. In ti ne marajo ničesar povedati?

Anka. Saj jih uprašati ne upam. Ne vem, ali pišo in govorijo
v traupe, ali bedijo in blodijo. Prožno odlikujejo in nekaj
govorijo, česar prav nič ne razumam.

Netka. Bog se usmili! Same težave, račno tržnje imati. O glej
oie pravkar pihajajo iz hiše. (Umolkne. Dvuple gledate kaucija).

Drugi prizor.

Reumer prihajajoči iz hiše, zologlav, z razmršicnimi lasmi
s pepelnatim obrazom, potkanam. Na pragu se ustavi, gre iz gubljeno
na cesto. Z roko se opre do potboje, ker se vda in vda vsi stese kakor
v hudi molitvi. Čez nekaj časa stoji na cesti, se ozira naokrog, gre neboliko od hiše,

se čone proti hiti, stoum v up, ^{primo volajo} kako bi se mu nebi
dozdavalo nemiljso in namozič. Stopa naračaj
proti varandi, sede na stopinje se opre s hromolci
ob bolena, nasloni glavo v dlani.

V. Stani, 26. febr. 1943
Kornta Col
46

Auba. Kavija, kavija, kajto čisto izgubljena.
Matka. Vgrajaj jih, kaj jim je.

Auba (stopa k oči). Oče, pa bi legli. Niče menda prav zdravi.

Reumer (prestrašeno dvigne glavo). Kaj? - Oči ni - Auba, - kaj se boji?

Auba. Če bi legli, oče. Slabo sam menda je.

Reumer. Slabo? - Slabo? - Ne vem. (Umolbno; izgubljenost glada nadrog).

Auba (ni biče solze). Nes, oče, ni vam dobro.

Reumer (počasi vstane, opletuje čiš). Auba, zolej ni ravno, kava ni,
moncliti odpohtijem se jaz. Tedaj lep stabi za hišo.

Auba. Tamu bi šli, oče?

Reumer (bahot da je ni slisal, glada le hišo). Sez dom... Traič bi lahko
bila o njem, pa ni dovolj sam naredi nasrečo. (Počasi proti Aubi).

Auba, če bi ljudje slabo govorili o meni, ne pazi se name!

Auba. Oče, oče!

Reumer. Misli name - raj o vsem sem te imel vedno rad. O vsi,
Auba, ni bil vsem svoj oče - pa sem bil na punaj večkrat uidev, trd, v rokem.

Auba (v veipem in veipem nemiru). Oče, kaj govorite danes, tako imelno?

(Z vsi pishajeta dva orožnika; jo ujima stroji in ženske vso v manirjenu).

Reumer. Auba, ti si dobra; ostala boš dobra, vem. Edino to me tolaži
v ti najtežji uri. (Se počasi dvne, bahot da je žautil blizino varavosti).

O, je gredo!

Orožnik (pistoli salutira). Gospod Reumer, žal mi je, a služba je
služba - v imenu postave vas aretiram.

Auba. Umoljenu, bog! (Se ohlase očeta).

Reumer (se je obajmo brani). Tu sem, gospod narednik. Pretil sem,
moram prejeti tudi poboro.

Auba (se vgradi na bolena). Oče - oče - raj ni mogote!

Reumer. Odjuni, Auba, če bodo s proti kralji za tebi; "Glejte, kje ba morilea!"

Auba. Saj ni mogote.

Prilajata nojlo (Petar in haplan; in njima dragi vašiani).

Koroška bol
47

Rammer, Remica je: moorlec. Ne žalost. A ti, Duba, si dobra,
Ljudje to vedo, ne bo ti prebudo. Spoboro portanem tudi jaz boji.

Duba, Oče, odpustite mi, premoelo sam vam bila hoaleto.

Rammer, Ja glavnica preveč. Hvala ti. (Zagleda Petra). Petar, ti si jo
ograjel bolj hobot jaz. Prodi ji zdaj res oče.

Petar, Miren bodi, Johan, ban. Hodi z bogom! (tu pota roba).

Rammer, Duba, vzemi Florija. Prodi mu dobra žena. Sobotaj popravit
njemu in njegovemu ojetu, has sam jima bedaqa stril jaz.
Ter bilan je predložeseu o ječi (se mogetno pravna, glavno
in sloveno) Baumgartnerja sam ubil jaz!

(Med Ljubičtom namir. Glavni: Ojgas! - Ali mogeti?)

Duba (na prestrašeno). Vi, oče?

Rammer, Jaz!

Netba, Torej so naš oče tpele po nedolžnem? Kdelo sam.

Rammer, To nedolžnem. Pui jine, Netba, naj mi odpustijo in vidva
s Florijem mi odpustita! Loaržil sem vas, žalil, pregajal,
ta je pišila hazen. Jaz sem ogel Baumgartnerja v dravo,
drava mi je vzela sina. Zdal je vse dogredo - tudi zdne -
Hogom, Duba! (se sloni k nji, jo polniža na čelo). Dobra ostani!

Duba, Oče, dragi oče! (tu pota roba).

Haplan (pristopi). Popot Rammer, bili nmo politični narpostihbi
o o nesreči se mi v oče smilite. Prodi Bog z vami! Vudikal
se vas boni vrah dan pomimjal, da bi sam kot je
bilo o očiščenju. Tudi boste laže norili. Bog z vami!
(gajpne si rožeta v roba).

Rammer, Hvala vam, popot haplan. Odpustite mi vse! Če
vam o slovo, has vam, de želite tako zelo vi; Da bi bila
sreine naša lega korotko domovina, bi ne vam, če
leom se hodi prost hodil po nji.

Houec.